

Ո՞չ, արցունիներդ եւ յոզմունիներդ չեն մատներ ժեզ,

Զի եփիս չէ՝ մայր տակաւին։

Ու մինչդեռ կոյսը, եղանիկ եւ յաղբական,

Եր խուժում հօրը կը տանէր անոյց քրդան,

Թարաւուած մօրն արցունիներէն,

Վերն, երկրնին մէջ, նեհանիները լորմովին։

Ասուժոյ նոյ թեւաստուած, նընիցոցին

Քընարներնին յաւեծօրէն։

Ախորանիդ մէջ մի՛ նեծեր ալ, Յուկոր, դուն,

Մի՛ խառներ լացը նեղոսի պիլը ջուրերուն.

Քուկը են ափերն Յուղանանուն.

Պիտի տեսնէ Գեսեմ փախչին, ընդհուպ, զադնի,

Երկար ատեն իր մէջ ապետ ցեղին զերի։

Դէպի դուշերը Քանանուն։

Մանկին այդ, ո՞ճ, լրտուած ստեաց վրայ ամայի,

Պատիճներու արքան՝ ընտեալն է Սինայի,

Զար կը փրեկէ կոյ մ'անարգել։

Ասուածուցաց մեծամիտներ, ծունի՛ եկէ,

Որան մ'է որ պարէ փրեկել Խորային նէլ.

Պարտի ուրան մ'աշխարհ փրցիել։

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

Վ. Խ. Ց. Հ. Հ. Հ.

ՔԵՐԹԱԿԱԾ Մ. ԺԵՐԱՐ ՏԸ ՆԵՐՎԱԼԵ

Ազատախոն մա՛րդ, կը կուծիս քե դո՞ւն ևս մըսածող միտ։

Այս աշխարհի մէջ՝ ուր կոսմէք առևի մէջ կ'երեւի,

Չեղորդ եղած ոյերուն զործածութեան քսկէս ազս։

Այլ դաստակ խորհուրդներդ բացակայ և տիկիր։

Անասունին մէջ մեծարկ' միտ մը զործուն և ընդունած։

Մին մի ծաղկի հոդի մըն և ընորդնան առջեւ բացուած միրուն։

Միրոյ զադնին հանգչի մածուկ փոփոխութեան մէջ նեւեռուն,

Առևն ինչ զացոց կ, ու կը տիր կուրեամ վրայ։

Մրին ուրմին մէջնեն վախցի՛ր զիզ դիսոյ ամիւրեւ։

Բուն նիւրին հուրեամ մէջ Բանն շաղկապուած և ներմասակն։

Չըրայ որ տա անոր սիւսակ զործածութին անարժան։

Ատկայ խնայան հակին մէջ կ'ապրի Ասուած մը բայուն։

Աւ նորարաց այժի հնան՝ որ մածուած և կոպից տակ,

Զոր վինու կեղեւին տակ կ'ապրի հոդի մը շինչ մանուր։

Թարգմ. ՄԵՍՐՈՊ ՆՈՒՊԱՐԵԱՆ

